

určovacím, nikoli rozsudkem na plnění a tudíž titulem pro žádané spravení záznamu nedostatečným. S tímto důvodem a na něm se zakládajícím zamítnutím shora uvedeného návrhu nelze souhlasiti. Jde o spravení záznamu práva zástavního na nemovitostech dlužníků, na jejichž jmění byl vyhlášen úpadek. Dovolací rekurentka vydobyla si pro svou pohledávku exekuční záznam práva zástavního, a to dříve než šedesát dní před vyhlášením úpadku. Tím nabyla na nemovitostech dlužníků právo na oddělené uspokojení a vyhlášením úpadku toto její právo nebylo dotčeno, (§§ 11 a 12 konk. ř.). Žádaná přeměna záznamu zástavního práva ve vklad, ježto nejde při ní o nové nabytí soudcovského práva zástavního (§ 10 konk. ř.) jest přípustná, i když úpadkové řízení ještě trvá (sb. n. s. 5980). Stanovisko rekursního soudu, že rozsudek nejvyššího soudu jest rozsudkem jen určujícím a proto titulem navrženou exekuci spravením záznamu neopodstatňujícím, není správné. Rozsudek ten vydán byl na dovolání správce úpadkové podstaty z rozsudku odvolacího soudu, jímž dlužníci byli odsouzeni, by pohledávku dovolací rekurentky zaplatili, a zní rozsudek ten v části svého výroku, která padá na váhu, takto: »Dovolání se nevyhovuje s dodatkem, že napadený rozsudek odvolacího soudu, pokud jde o zažalovanou pohledávku jako úpadkovou pohledávku žalovaných, se upravuje v ten rozum, že se zjišťuje, že zažalovaná pohledávka jako pohledávka konkursní je po právu«. Tento rozsudek jest určovacím rozsudkem, ale jen potud, pokud zažalovaná pohledávka přichází v úvahu jako pohledávka úpadková. Tento rozsudek není však rozsudkem určovacím, pokud jde o pohledávku dovolací rekurentky, tehdejší žalobkyně, zajištěnou záznamem zástavním právem a mající nárok na oddělené uspokojení. Vždyť jako zástavní pohledávka nemusila býti v úpadku přihlášena (§ 48 konk. ř.) a právo ohledně ní získané na oddělené uspokojení zůstalo vyhlášením úpadku nedotčeno (§ 11 konk. ř.). V úpadku přicházela také pohledávka jako pohledávka úpadková v úvahu jen, pokud nebyla kryta zástavou (§§ 103, 132 konk. ř.). Řečeným rozsudkem nejvyššího soudu, ano v něm vysloveno, že se dovolání nevyhovuje, potvrzen byl rozsudek odvolacího soudu odsuzující k plnění a jest určovacím rozsudkem jen pokud zažalovaná pohledávka byla i pohledávkou úpadkovou. Při žádaném spravení záznamu nejde o pohledávku úpadkovou, nýbrž o pohledávku zástavní a co se této pohledávky týče, rozsudek nejvyššího soudu, ježto potvrzuje odsuzující rozsudek odvolacího soudu, návrh na spravení záznamu opodstatňuje. První soud právem návrhu vyhověl a na dovolací rekurs bylo se usnésti, jak se stalo.

Čís. 10672.

Předpisů §§ 54—60 j. n. nelze použiti při posouzení hodnoty sporu podle § 502 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1931, Rv I 275/30).

Žalobu o zaplacení 170 Marek 75 pfenniků procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud odmítl dovolání.

D ů v o d y:

Zažalováno bylo 170 ř. marek 35 fen. a nižší soudy rozhodly jen o této částce. Předmětem sporu podle § 502 třetí odstavec c. ř. s. jest tudíž jen 170 marek 35 fen., a není sporu o tom, že částka ta v době vynesení rozsudku soudu první stolice nedosahovala 2.000 Kč. Předpisů §§ 54 až 60 j. n. nelze užítí při posouzení hodnoty sporu podle § 502 c. ř. s., neboť tyto předpisy jur. normy jednají o hodnotě předmětu sporu, která je rozhodná pro příslušnost soudu (sr. § 54 první odstavec j. n.). Návoru dovolatelovu, že rozsudky nižších soudů bylo rozhodnuto o jsoucnosti celého jistinného dluhu, jenž činí přes 2.000 Kč, odporuje § 411 c. ř. s., jenž omezuje právomoc rozsudku jen na nárok vymáhaný žalobou.

Čís. 10673.

S hlediska prvního případu § 815 obč. zák. nezáleží na dědicově zavinení.

Ručení dědice podle tohoto zákonného ustanovení vztahuje se i k útratám, přisouzeným věřiteli ve sporu proti pozůstalosti o pohledávku za zůstavitelem.

Tyto útraty nepřicházejí s hlediska § 502 c. ř. s. v úvahu jako samostatná pohledávka.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1931, Rv I 547/30).

Žalobci byla ve sporu Ck XI a 274/26 právoplatně přisouzena palmární pohledávka 6.575 Kč proti pozůstalosti po Mikuláši W-ovi, zastoupené podmíněčně přihlášenými dědici Josefem W-em a Marketou W-ovou. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na Markétě W-ové zaplacení onoho palmare 6.575 Kč a útrat sporu Ck XI a 274/26 1.791 Kč, celkem 8.366 Kč, ježto prodala společně s Josefem W-em (zatím zemřelým) pozůstalostní předměty a platila dluhy, aniž k tomu měla svolení, a ježto vystrojila zůstaviteli pohřeb neodpovídající majetkovým poměrům, pročež žalobce nedošel uspokojení své pohledávky. Procesní soud první stolice přisoudil žalobci na palmare 4.960 Kč a útraty sporu Ck XI a 274/26. D ů v o d y: Žaloba jest žalobou o náhradu škody podle § 815 obč. zák. Na základě pozůstalostního spisu zjištěno, že nedošlo ke svolání věřitelů. § 815 obč. zák. ustanovuje, že dědic, který opomene použití zákonného dobrodiní soudního svolání věřitelů nebo uspokojuje některé z přihlásivších se věřitelů, nepřihlížejí k právům ostatních, čímž někteří věřitelé pro nepostačitelnost pozůsta-